

ARIPÍ DE ŠLAVĀ

Corneliu Livanu

ARIPİ DE SLAVĂ

Poezii
Volumul 5

Ediția a doua adăugită și prefațată
de Constantin Moisa

Editura Casa Cărții, Oradea
2008

Aripi de slavă

Copyright © 2008 Corneliu Livanu

Ediție publicată de

Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270

410610 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adi Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIVANU, CORNELIU

**Aripi de slavă / Corneliu Livanu. - Oradea : Casa
Cărții, 2007**

ISBN 978-973-8998-29-2

821.135.1-1

Tiparul executat la Tipografia Leș s.r.l.

Str. Arenei nr. 16

440097 Satu Mare

Tel. 0261-768352

ÎN LOC DE PREFATĂ:

CRISTOS A PUS ÎN TINE...

*„În adevăr, am avut o mare bucurie și mângâiere,
pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinților
au fost înviorate prin tine” (Filimon 7).*

Cristos te-a pus în calea mea, pe tine,
Și-n calea ta, pe mine-apoi m-a pus;
Ne-a-ngemănat, prin fire și destine,
Să-I ducem steagul slavei tot mai sus...

Cristos ți-a pus în mâini un dar ce țese;
Eu l-am urzit să-ți stea la căpătâi,
Săpându-ți chipu-n Paginile-Alese,
Întâiul rod al dragostei dintâi...

Cristos a pus în noi o sete trează;
Un dor de miriști arse ne-a durut.
Nu ne-am ascuns de soarele-n amiază,
Ci-am strâns alături Spicele lui Rut...

Cristos a pus în tine cu-ndurare,
Crâmpei din zorii Zilei-de-Apoi,
S-aduci în miez de noapte-mbărbătare,
Strigând convins: E Dumnezeu cu noi!...

Cristos a pus în tine, frate dragă,
Parfumul alb al mării străluciri,
Ca să-ți pătrundem taina vieții-ntreagă
Pe căi croite prin Destăinuiri...

Cristos ți-a-nfipt în piept Aripi de slavă,
Din har în har, spre ceruri, să tot zbori;
Cu-o inimă de dragoste bolnavă,
S-aprinzi în mulți ai zborului fiori...

Dar ce n-a pus Cristos, sau nu va pune,
În vasul plin cu Duhul Său cel Sfânt?!
De-aceea-L rog să-ți dea noi lucruri bune
Și noi comori din veșnicul Cuvânt...

Așa-ți doresc, prieten drag, Livanu,
Creștin smerit, cu nume de sutaș,
Așa-ți doresc, prieten drag, la anu'
Să publici iar, măcar un volumaș...

Iar de va fi să-nceapă Veșnicia
În care noi speranțele ne-am pus,
În psalmi cerești, ne-om plânge bucuria,
Văzând aievea slava lui Isus...

București, 15 iulie 2002

Constantin Moisa

CUVÂNTUL AUTORULUI

Orice zbor este o tentație periculoasă dar plăcută. Dumnezeu nu ne-a înzestrat cu aripi naturale dar a pus gândului nostru aripile veșniciei și cred că acestea reprezintă pentru noi oamenii mult mai mult decât orice rachetă cosmică.

A zbura peste noroaiele acestei lumi profane poate fi o evadare condamnabilă de către cei realiști și pragmatici, dar pe calea îngustă creștinul știe că sfârșitul alergării sale va fi un zbor sigur, fără prăbușiri, spre Cel ce s-a înălțat la ceruri fără spasm și reactoare.

Nu mă-ntrebați dacă sunt gata de zbor pentru Mirele nostru. Acest lucru numai El îl poate ști, în fiecare clipă, așa cum cunoaște gândurile unui om înainte ca acesta să le comunice prin cuvinte. Eu știu un lucru sigur că Îl iubesc pe Mire din ziua în care m-a găsit și mi-a vorbit despre iertare și Cer, despre o Patrie în care nu mai este moarte și întuneric, ci numai lumină și viață, bucurie și dragoste eternă.

Cel ce ne-a revelat „Calea, Adevărul și Viața” ne-a dat cea mai fericită garanție că la Tatăl ceresc nu trebuie să urcăm cu forțele personale ale meritelor noastre, oricâte ar fi acestea, ci primind simplu în inimă cuvântul Său se va petrece în noi minunea harului transformator:

*„De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe?
Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar:
«Arată-ne pe Tatăl!»?
Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine?”
(Ioan 14:9–10a).*

Da, El a venit la noi, dar acum Mirele așteaptă ca orice om să vină la El și să rămână cu Isus, pe baza credinței, așa cum au rămas primii ucenici, Andrei și Petru, în cea mai însemnată zi din viața lor când Domnul le-a zis: „Veniți de vedeți!” (Ioan 1:39a).

E limpede că înaintea vederii a fost, este și va fi întotdeauna credința biblică, cea care ne permite să-L descoperim pe Cristos – Mesia. Ulterior El ne va duce în Casa Tatălui. Visul nostru se va împlini curând. Fecioară care Îl aștepți pe Mire cu ochii în lacrimi pune-ți vălul de Mireasă și fii gata!

De două mii de ani, ca două zile, Duhul ne îndeamnă mereu și mereu la una și aceeași stăruitoare rugăciune: -„Vino!” A nu-L chema pe Mire înseamnă a-I cere în mod implicit să-Și mai amâne glorioasa Reîntoarcere. Dar Duhul vorbește celui însetat de cer și de lumină să vină la apa vie pe care Mirele ne-o acordă cu anticipație, ca o plată, ca un semn ce precede marele Jubileu al revenirii pe norii cerului.

Înainte de a zbura tu trebuie să crezi și să primești Vestea cea Bună a Mirelui, să primești Apa vie și Cuvântul etern prin care vei răspunde oricând și pretutindeni cu-aceeași iubire dintâi: „Amin! Vino, Doamne Isuse!”

București , 4 ianuarie 2002

PREFAȚĂ LA A DOUA EDIȚIE

În prefața primei ediții a volumului „Aripi de slavă”, îmi exprimam speranța îmbogățirii și amplificării mesajului poetic al confratelui și amicului meu Corneliu Livanu, zicând:

*„Dar ce n-a pus Cristos, sau nu va pune,
În vasul plin cu Duhul Său cel Sfânt?!
De-aceea-L rog să-ți dea noi lucruri bune
Și noi comori din veșnicul Cuvânt...”*

Și Domnul a luat aminte la ruga mea care era, de fapt, un ecou al rugii lui Corneliu. Așa se face că „Aripile” inițiale au crescut și au dobândit o altă anvergură, impunându-se o ediție nouă, revăzută și adăugită.

Enoh, Samson, Ilie, Elisei, Ana, Samuel, David, Solomon, Petru, Zacheu, văduva din Nain, Maria Magdalena, Pavel, Timotei trec în „zbor” prin fața ochilor noștri. Dar și Saul sau Ahab, fariseul Simon sau judecătorul nedrept.

Aceleași teme, dar tratate altfel. Aceleași stil, dar cu nuanțe diferite. Aceleași evocări, dar mai încărcate de sensuri duhovnicești. Aceleași rugăciuni, dar mai fierbinți. Aceleași doruri, dar mai nestăvilite. Aceleași năzuințe, dar și mai „înaripate”. Toate, pentru că aceeași viață a dobândit noi dimensiuni în „zborul” neobosit către „Casa Tatălui”.

Experiențele unei *trăiri prin credință* și ale unei *împliniri prin creație* constituie o nouă confirmare a titlului deloc aleatoriu al volumului III: „Dumnezeu este cu noi”. Dar în acest context, fără să abandoneze șirul „destăinuirilor” (vol. IV), poetul se vrea tot mai

mult purtat pe „aripi de slavă” (vol. V). Continuând să dea târcoale Cerului de care se simte legat organic, iată-l izbucnind:

*„Dă-mi, Doamne, Tu aripi de vultur spre slavă
Să zbor din a lumii plăcută dumbravă.”*

Dar, privită mai cu atenție, „plăcuta dumbravă” îi apare „zburătorului” prin prisma crudei realități. Astfel că, într-un binecuvântat crescendo, poezia continuă:

*„Dă-mi, Doamne, Tu aripi să scap de noroaie,
Să zbor peste vânturi ce-aprind foc de paie.
Când sunt copleșit de amar și de rele,
Trimite lumină dorințelor mele!”
(Dă-mi aripi de vultur)*

Dorințele însetate de lumină își află un catalizator în solida convingere că „Vine-o zi a întâlnirii / Celor mântuiți, pe nor” (Har celor smeriți). Și în speranța că va putea deveni contagios, poetul se identifică acum cu ceata celor mântuiți și exclamă:

*„De-am avea noi ochi să-L vadă,
Toți L-am aștepta în stradă,
În câmpie sau pe munte,
Juni sau tâmplele cărunte
Gata ladul să-l înfrunte.”
(Aripile vulturului)*

Și totuși, în perspectiva acelei clipe glorioase, creștinul Corneliu nu trândăvește, uitându-se după „nori și ploaie”, ci înveșmântat „în hainele slujirii” și profund conștient de responsabilitatea de a fi un „glas” al Cerului, se confesează Stăpânului său ceresc:

*„Dacă nu-mi fac datoria,
Semenii mei vor pieri;
Se vor umple de-ntuneric;
Totul în zadar va fi.”*

De aici și ruga sa fierbinte (de altfel o bună parte din poemele lui Corneliu Livanu sunt rugăciuni arzătoare):

*„Dă-mi putere, Doamne Sfinte,
Să nu stau, să vegetez,
Ci prin Duhul Tău, Părinte,
Zi și noapte să lucrez.”.*
(Vasul cu untdelemn)

Și astfel, ca om al rugăciunii – personală și comună deopotrivă – poetul își caută o inepuizabilă sursă de inspirație în diferitele rugăciuni ale Scripturii: rugăciunea dregătorului Neemia, ruga deznădăjduitului de la En-Hacore sau „cântecul de lebedă” al întemnițatului de la Roma „șușotesc” și curg lin în limbajul său adesea mai puțin „prelucrat” academic, dar la fel de sensibil și natural ca „suspînul” izvoarelor și ca „adierea” Vântului care-l poartă pe „aripile” sale.

La final, rugându-L pe Domnul să-Și reverse binecuvântarea peste cartea de față și peste toți cititorii săi, îmi exprim dorința ca și ei să se numere printre „înaripații” cetii cu a cărei descriere se termină volumul:

*„Primi-voi aripi albe în Căile Lactee
De care Domnul slavei mă va învrednici.
Nu voi zbura eu singur, ci vor zbura și-aceia
Ce I-au iubit venirea și-n veci Îl vor iubi...”*
„Maranatha! Amin! Vino, Doamne Isuse!”

București, 10 noiembrie 2007
Constantin Moisa, *consilier editorial*

ARIPI DE SLAVĂ

Fă-mi Doamne Isuse dorințele mele
Aripă spre slavă prin vânturi rebele
Să trec peste toate: să calc în picioare
Veninul de scorpionii și spinii-n cărare.

Ce lung e pustiul spre sfânta Cetate!
Ce nalt mi-este visul de doruri curate!
Dar merg mai departe, mă scutur de tină
Și-aștept ca să-mi dăruie mai multă lumină.

Crâmpoșe de ceruri ai pus Tu în mine
Pe calea îngustă, prin rugi și suspine.
Dar poarta de aur văd nu-i prea departe.
Pe cruce iubirea triumfă și-n moarte.

Ca Moise-n vechime vorbind către Stancă
Mă-nalț azi în rugă c-o pace adâncă.
Mai fă scump Isuse să curgă izvorul
Să bem împreună și eu și poporul.

E grea suferința produsă de sete
Când false succese ar vrea să te-mbete
Uitând că din ceruri avem izbăvirea
Ce-n dar ne-o aduce și astăzi iubirea.

Mai pune în inimi lumina Scripturii
Să-nfrunte în luptă tenebrele urii
Ca slava deșartă venind către mine
Să nu mă atingă cu ghiare haine.

Noi mergem spre ceruri pe Calea cea vie.
De ce să ne-ntoarcem din nou în robie?!...
Și cum vom putea să mai trecem prin mare
Când Domnul ne cheamă la altă lucrare?!...

Nu templele lumii ne sunt năzuința
Ci-n inimi, prin Duhul, noi ducem credința,
Speranța cea nouă, iubirea curată
Ce nu mai apune în om niciodată.

Fă-mi Doamne Isuse iubirile mele
Să ardă în noapte ca sclipet de stele,
Să nu-mi las credința din Tine primită
Oricât mi-ar fi viața de vânturi lovită!

Păzește-mi urechea de șoapte viclene,
De gândul mândriei, de false catrene.
Plecat totdeauna sub jugul slujirii
Să port către alții mireasma iubirii.